

Arrest

nr. 325 928 van 29 april 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat A. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtoun van origine te zijn. U bent moslim van soennitische strekking. U bent geboren in [P.], gelegen in het district [K.] van de provincie Nangarhar, waar u woonde tot uw vertrek. U ging nooit naar school. U hielp uw vader met de landbouw. De twee maanden voor uw vertrek begon u uw vader te begeleiden als een soort bodyguard, omwille van bedreigingen aan zijn adres als malik van het dorp.

Uw vader werd de malik van [P.] drie of vier jaar voor uw vertrek uit Afghanistan. Hij stempelde papieren af voor mannen die bij het leger wensten te gaan. Hij stond ook in contact met een NGO die het dorp wenste te beschermen tegen overstromingen. Hij probeerde ook een opstand te organiseren tegen de taliban, mogelijk samen met andere naburige dorpen.

Jullie kregen een oproepingsbrief van de mullah gericht aan u en uw vader omdat jullie werkten voor de overheid. Jullie dienden zich te melden bij de taliban. Diezelfde dag ging uw vader naar het districtshuis om deze informatie te delen. Sindsdien begeleidde u uw vader als een soort bodyguard, aangezien u de oudste zoon bent.

Twee maanden na de oproepingsbrief, besloot uw vader op een vrijdag naar het dorp [L.] te gaan en hij gebod u thuis te blijven. Hij woonde een jirga bij met verschillende andere maliks, zoals malik [J.] van het dorp [L.] zelf. Daar werd uw vader ontvoerd door de taliban in de namiddag. U belde naar de zoon van de malik [J.]. Hij vertelde u dat de taliban uw vader mee hadden genomen. U vertelde dit tegen uw moeder en zei beval u zich te verstoppen bij een buurman, omdat ze bevreesd was dat de taliban u zouden komen zoeken. U bleef daar tot laat in de nacht, totdat uw nonkel u kwam ophalen en naar Jalalabad bracht. Via Kabul en Nimroz verliet u het land in de vierde maand van 2021.

Na uw vlucht en na de machtsovername, bezochten de taliban twee keer uw ouderlijk huis op zoek naar u. De derde keer namen ze uw broer mee. Uw nonkel vroeg de ouderlingen van het dorp om met de taliban te gaan praten. Hierna is uw broer vrijgelaten na twee dagen vastgehouden te zijn.

U diende op 25 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader, de oproepingsbrief van de taliban, vijf foto's van u en uw vader tijdens jirga's en documenten waarin uw vader wordt aangesteld als malik van het dorp.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-Generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat uw vader ontvoerd was door de taliban vanwege zijn functie als malik en u hielp uw vader gedurende twee maanden (CGVS, p.26).

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw vluchtmotief.

U hebt namelijk een beperkte kennis omtrent uw vader beroepsactiviteiten als malik. U kan niet veel gedetailleerde informatie verschaffen over zijn taken als malik van het dorp. U komt niet verder dan dat hij papieren moest afstempelen voor mensen die bij het leger, de nationale politie of andere veiligheidstroepen wensten te gaan om te bevestigen dat deze in jullie dorp woonden (CGVS, p.10). Aangemoedigd om meer taken te benoemen, vertelt u dat er veel overstromingen waren in uw dorp waartegen een NGO kwam helpen. Uw vader riep iedereen samen om de NGO te helpen de overstromingen te stoppen door het bouwen van een muur (CGVS, p. 10 en 14). U kan echter niets meer vertellen. Zo weet u bijvoorbeeld de naam van de NGO niet (CGVS, p.14).

Opnieuw gevraagd om meer te vertellen, haalt u aan dat uw vader diende te praten met de mensen waartussen een conflict heerste (CGVS, p.10-11). U kan echter maar één voorbeeld van een conflict geven, namelijk een grondconflict tussen twee broers (CGVS, p.12). U weet enkel de namen van de twee broers en dat ze beiden landbouwers waren, meer dan dat kan u niet toelichten (CGVS, p.12). U kan bovendien geen enkel ander conflict toelichten (CGVS, p.12).

Wederom aangemoedigd om te vertellen over uw vaders taken als malik, vertelt u dat hij af en toe naar het districtshuis ging om te praten met andere maliks van andere dorpen, onder andere over een mogelijke opstand (CGVS, p.11). Deze opstand zou hij moeten hebben organiseren van de lokale politie (CGVS, p.11). U hoorde al van deze opstand voor jullie de oproepingsbrief kregen (CGVS, p.25). Toch kan u weinig toevoegen over deze opstand. U kan niet duiden wat de opstand zou inhouden (CGVS, p.24). U kan ook niet toelichten wanneer uw vader begon met het organiseren van een opstand (CGVS, p.25).

U blijft verder uiterst vaag over uw vaders contacten met de lokale politie, het districtshuis en de overheid. U verklaart dat hij contacten had met deze, maar u weet niet over wat hun gesprekken gingen (CGVS, p.11). Voorts, verklaart u dat uw vader ook goede connecties had met malik [J.] en naar hem ging voor raad (CGVS, p.14). U kan wederom niets toevoegen hierover, “aangezien het hun eigen private contacten” waren (CGVS, p.14). U weet ook niet of malik [J.] problemen had met de taliban (CGVS, p.15). Dit gebrek aan informatie verzwakt de geloofwaardigheid van uw vaders beroepsactiviteiten, aangezien een groot deel van zijn beroep weliswaar erin bestond goede contacten en samenwerkingen te onderhouden met voorgenoemde partijen.

Verder is het opmerkelijk dat uw vader malik wenste te worden nadat de vorige malik van het dorp, genaamd [A.R.J.], en zijn zoon werden vermoord door de taliban (CGVS, p.18). De taliban hadden hen een paar keer gewaarschuwd en dan uiteindelijk meegenomen en vermoord (CGVS, p.19). Gevraagd waarom uw vader in dat geval malik van het dorp wenste te worden, antwoordt u dat u niet weet waarom (CGVS, p.19). U voegt toe dat hij van zijn land houdt en in dienst wenste te zijn voor de dorpelingen. Deze uitleg is echter geen verschoning voor het vastgestelde. Bovendien, maakt de moord op de eerdere malik van het dorp en zijn zoon het des te meer ongeloofwaardig dat uw vader een opstand zou wensen te organiseren tegen de taliban, als ook dat jullie maar één voorzorgsmaatregel besloten te nemen na de oproepingsbrief, namelijk het gegeven dat u uw vader moest begeleiden.

Ten slotte, kan van de zoon van een malik verwacht worden dat hij bijna alle dorpelingen kent en op de hoogte is van meerdere conflicten en problemen die zich voordoen in een dorpsgemeenschap, zoals [P.], en hierover gedetailleerd kan vertellen. De bovenstaande vaststellingen bewijzen het omgekeerde.

Het beroep van uw vader als malik is bijgevolg niet geloofwaardig. Dit maakt de problemen die eruit zouden voort vloeien ook niet geloofwaardig. De problemen en bedreigingen zijn op zichzelf staand echter evenmin geloofwaardig.

U en uw vader ontvingen een oproepingsbrief twee maanden voor uw vertrek (CGVS, p. 15 en 18). Sindsdien begeleidde u uw vader bij zijn activiteiten als malik ter bescherming, als een soort bodyguard (correctie notities, p.4). U bent niet op de hoogte of uw vader de overheid had verzocht om maatregelen omtrent zijn veiligheid (CGVS, p.16). Het is allereerst weinig aannemelijk dat jullie geen andere veiligheidsmaatregelen namen na het ontvangen van een oproepingsbrief.

Ongeveer twee maanden na het ontvangen van deze brief besloot uw vader om op een vrijdag naar een jirga in [L.] te gaan (CGVS, p.16). U diende uitzonderlijk thuis te blijven. Daar werd uw vader ontvoerd tijdens de jirga (CGVS, p.20). Het is uiterst treffend dat u juist op het moment van de ontvoering uw vader niet begeleidde. De reden van uw thuisblijven was dat mensen van het dorp hun taskara's konden komen afgeven om deel te nemen aan de opstand (CGVS, p. 16 en 20). Deze uitleg overtuigt niet als verklaring waarom u deze ene keer uw vader niet diende te begeleiden.

U verklaart zelf dat de reden van zijn ontvoering zijn functie als malik is, aangezien hij papieren afstempelde en ook de overheid en een ngo hielp (CGVS, p.17). Het is aldus weinig aannemelijk dat de taliban enkel uw vader meenamen terwijl er nog andere maliks aanwezig waren op de jirga in [L.], die hetzelfde profiel hadden als uw vader (CGVS, p.21). Geconfronteerd met deze vaststelling, verklaart u dat uw vader een doelwit was voor de taliban (CGVS, p.21). Deze uitleg overtuigt wederom niet, aangezien de taliban klaarblijkelijk al eerder maliks vermoordden, zoals bijvoorbeeld [A.R.J.] en malik [S.] (CGVS, p. 15 en 24-25). Aldus zouden ze niet maar één malik meenemen van een jirga waar meerdere malikken aanwezig waren.

Daarbij moet nog opgemerkt worden dat u initieel vertelde dat de taliban 's nachts actief waren en de taliban overdag niet in uw dorp konden komen (CGVS, p.8-9). Uw vader werd echter in een namiddag rond ongeveer vier uur ontvoerd (CGVS, p.16). Over deze discrepantie verklaart u dat de plaats van de jirga, namelijk een begraafplaats, dichtbij de bergen lag en dat de taliban misschien daarom overdag kwamen (CGVS, p.20). Deze uitleg is slechts een veronderstelling en overtuigt niet.

Voorts, gebeurde er niets in de periode van twee maanden tussen de oproepingsbrief en uw vaders ontvoering (CGVS, p.19). Het is niet aannemelijk dat de taliban u en uw vader niet lastig vielen in deze periode, maar plots over gaan tot het ontvoeren van uw vader.

Er dient ook opgemerkt te worden dat u de datum van uw vaders ontvoering bij de DVZ bepaalde op 30/4/2021 (DVZ Verklaring 18/01/2022). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS kon u enkel de vierde maand van 2021 geven als tijdsindicatie (CGVS, p. 5 en 19). Gewezen op het feit dat u bij de DVZ 30/4/2021 als exacte datum kon geven, antwoordt u: “Nu weet ik het weer. Het was ongeveer de dertigste dag. Het kan ook de negenentwintigste dag zijn.” (CGVS, p.19). Gevraagd hoe u eerder de datum zo

specifiek wist, stelt u dat u die datum altijd zal weten en altijd bij u zal blijven omdat het een slechte dag was voor u (CGVS, p.20). Dit is een treffende uitspraak, aangezien u de datum tijdens het onderhoud op het CGVS niet zelf kon noemen. Verder, kent u de datum niet in de Afghaanse kalender (CGVS, p.20). Geconfronteerd hiermee, stelt u dat uw vader u deze datum heeft gezegd toen en dat ze daar de twee kalenders gebruiken (CGVS, p.20). Het valt ten eerste te betwijfelen dat uw vader u deze datum in de Europese kalender heeft verteld op de dag van zijn ontvoering. Dit verzwakt dan ook wederom de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Ten slotte, verklaart u dat de taliban na de machtsovername drie keer na uw vertrek uit Afghanistan uw familie bezochten op zoek naar u (CGVS, p.22-23). Aangezien u vier dagen na uw vaders ontvoering op 30/04/2021 het land hebt verlaten (CGVS, p.22), betekent dit dat de taliban geen acties ondernamen tegenover uw familie voor een periode van drie maanden. Het is niet aannemelijk dat de taliban in deze drie maanden geen acties ondernemen, in het licht van de bedreigingen aan uw families adres die u schetst.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De taskara's van u en uw vader bewijzen enkel jullie identiteiten. Ze zeggen niets over uw vluchtmotieven. Bovendien moet inzake kopieën van documenten worden vastgesteld dat de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan.

Omtrent uw vaders beroep legt u een document en vijf foto's neer. Het document leest dat uw vader op 5/1/1396, wat overeenkomt met 25/3/2017, als malik werd aangesteld van het dorp [F.]. Op twee van de vijf foto's duidt u zichzelf aan. Het is echter onduidelijk of u daadwerkelijk op de foto's staat, aangezien een foto niet scherp is en op de andere foto uw gezicht niet zichtbaar is. Verder duidt u ook uw vader aan op vier foto's. Uw verklaringen over de gebeurtenissen op de vijf foto's zijn echter zeer beperkt. U stelt dat het foto's zijn van tijdens jirga's. Op een bewuste jirga diende een koe geslacht te worden (CGVS, p.13). Deze jirga had als onderwerp een NGO die muren wenste bouwen bij de rivier en uw vader wilde dat de dorpelingen hierbij hielpen. Meer dan dat kan u niet toevoegen (CGVS, p.14). Dit is opmerkelijk aangezien u aanwezig was en zichzelf aanwijst op de foto (CGVS, p.13). Voorts legt u ook een oproepingsbrief van de taliban neer. Inzake kopieën van documenten moet worden vastgesteld dat de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. De brief leest dat uw vader de malik was van het dorp [F.], terwijl u verklaart dat hij de malik was van [P.]. Dit doet wederom vragen rijzen over uw verklaringen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt tevens dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

In verband met de e-mail die het CGVS op 27 april 2023 ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, moet worden opgemerkt dat hiermee rekening gehouden werd, en dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Het waren voornamelijk aanpassingen omtrent de schrijfwijze van enkele plaatsnamen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt,

burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten

die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/sites/default/files/>

publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat

over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 12 maart 2025 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023;

- EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”, 14 december 2023;
- EUAA “COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 2 februari 2024;
- EUAA “Afghanistan Country Focus”, november 2024.

Verzoeker heeft op 20 maart 2025 nog een aanvullende nota neergelegd. Hij heeft hierbij de volgende documenten gevoegd om zijn asielrelaas verder te onderbouwen en om zijn integratie aan te tonen:

- zijn aansluitingskaart bij de Afghaanse lokale politie, met vertaling,
- certificaat inzake een opleiding bij de Afghaanse lokale politie, met vertaling,
- formulier inzake de aanstelling van verzoekers vader als dorpschoofd, met vertaling,
- attest om aan te geven dat verzoekers vader verantwoordelijk is voor een volksopstand en het recht heeft om een wapen te dragen, met vertaling,
- twee foto's waarop volgens verzoeker zijn vader met prominenten staat afgebeeld,
- een foto waarop verzoeker staat afgebeeld met andere personen, volgens hem zijn vader en prominenten,
- een foto waarop verzoeker gewapend staat afgebeeld met twee andere gewapende mannen,
- dreigbrief van de taliban, met vertaling,
- briefomslag en betalingsattest waaruit verzending van documenten aan verzoeker vanuit Pakistan blijkt,
- drie verslagen van een psycholoog,
- gelegenheidsformulier 2022 tuinbouwsector,
- vier attesten van de RVA inzake verzoekers tewerkstelling in 2023 en 2024,
- een aanbevelingsbrief van een werkgever,
- certificaat inzake deelname door verzoeker aan een job- en taalcoaching op de werkvloer.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie). Hij betoogt tevens dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

4.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (cf. RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

4.2.2. Verzoeker houdt verder, door aan te voeren dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt en dat de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden, in wezen voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.”

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde niet geloofwaardig zijn en deze verklaringen en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten te oordelen dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft.

Allereerst moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker voor zijn aankomst in België tal van Europese landen doorkruiste (Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Kroatië, Italië en Frankrijk) en in één van deze landen (Griekenland) ook een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker heeft evenwel het resultaat van zijn verzoek om internationale bescherming in deze lidstaat van de Europese Unie niet afgewacht. Van een vreemdeling die voorhoudt internationale bescherming nodig te hebben mag worden verwacht dat hij een verzoek hiertoe indient in de eerste staat die hem een dergelijke bescherming kan bieden en het resultaat van het onderzoek van dit verzoek vervolgens afwacht. Verzoeker heeft dit duidelijk niet gedaan en dit vormt een aanwijzing dat wellicht andere motieven dan de nood aan een internationale beschermingsstatus aan de basis liggen van zijn vertrek uit Afghanistan.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat uit een brief van de Griekse autoriteiten blijkt dat verzoeker in Griekenland niet alleen een andere naam gebruikte, maar ook aangaf te zijn geboren in 2004 en dus een niet begeleide minderjarig vreemdeling te zijn. In België stelde hij echter te zijn geboren in 1997 en meerderjarig te zijn. Hij legde tevens een kopie van een taskara neer. Hieruit kan worden afgeleid dat verzoeker er niet voor terugschrikt om valse verklaringen af te leggen of gegevens achter te houden. Dit impliceert dat niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan wat hij verklaart.

Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota documenten die moeten aantonen dat hij zelf bij de Afghaanse lokale politie werkte en een politieopleiding met succes afrondde. Toen hij werd gehoord gaf hij evenwel steeds aan dat hij landbouwer was (cf. gehoorverslag DVZ van 18 januari 2022, blz. 7 en gehoorverslag CGVS van 11 april 2023, blz. 4). Aan verzoeker werd ook uitdrukkelijk gevraagd wie instond voor de bescherming van het dorp waarin hij verbleef en maakte geen melding van zijn eigen betrokkenheid bij enige politiedienst (cf. gehoorverslag CGVS van 11 april 2023, blz. 9). In zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker dat hij nooit een opleiding of een militaire training heeft gevolgd om “bodyguard” te worden, maar bij zijn aanvullende nota voegt hij wel een certificaat waaruit moet blijken dat hij een cursus van de lokale politie volgde. Hieruit blijkt ook dat verzoeker ervoor opteert de waarheid niet te vertellen en om verwarring te zaaien.

Verzoeker houdt voor dat hij vreest te zullen worden vervolgd of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, te zullen lijden in Afghanistan omdat zijn vader als malik actief was en hij als diens beveiligers optrad.

Verzoeker betoogt dat verweerder onterecht geen geloof hecht aan zijn verklaringen dat zijn vader malik was in het dorp waar hij woonde. Deze grief en de documenten die verzoeker in dit verband aanbrengt, laten de Raad evenwel niet toe te concluderen dat het determinerende motief van de bestreden beslissing – namelijk dat niet aannemelijk werd gemaakt dat verzoekers vader, omdat hij optrad als malik, werd bedreigd en ontvoerd door de taliban – incorrect is.

Ter staving van zijn bewering dat zijn vader werd bedreigd door de taliban heeft verzoeker een kopie van een niet gedateerde brief overgemaakt. In deze brief worden verzoeker en zijn vader aangeduid als personen die bezig zijn met het werven en selecteren van personen voor het nationale leger, de lokale politie en voor een opstand en met het verrichten van administratieve taken hiertoe. Er wordt gesteld dat, indien zij deze activiteiten niet stopzetten, hun hele gezin zal worden vermoord. Verzoeker verklaarde dat deze waarschuwingsbrief twee maanden voor de ontvoering van zijn vader, die hij situeert in april 2021 (cf. gehoorverslag CGVS van 11 april 2023, blz. 18), werd ontvangen. Aangezien deze brief een handgeschreven document is, dat door om het even wie kan zijn opgesteld, en daarenboven slechts een kopie van dit schrijven werd overgemaakt, kan er weinig bewijswaarde aan worden toegekend. Verweerder heeft trouwens ook, met verwijzing naar een verslag, correct geduid dat documenten in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen via corruptie en vervalsers.

Verweerder heeft, nu verzoeker stelde dat zijn vader een actieve rol speelde bij het werven van personeel voor de veiligheidsdiensten en poogde een actie tegen de taliban te organiseren, terecht aangegeven dat mocht worden verwacht dat er, na een bedreiging, veiligheidsmaatregelen zouden worden genomen en dat verzoeker verklaarde geen kennis te hebben van een vraag aan de overheid om bescherming te bieden (cf. gehoorverslag CGVS van 11 april 2023, blz. 16). In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat zijn vader naar het districtshuis ging en verduidelijkt hij dat deze, omwille van een personeelstekort en andere prioriteiten, niet dadelijk hulp kreeg. Dit is niet geloofwaardig. Indien verzoekers vader werkelijk een belangrijke rol speelde bij de werving van veiligheidspersoneel of van personen die acties tegen de taliban wensten te ondernemen, dan is het niet aannemelijk dat hij niet enige bijstand zou krijgen. Verzoekers bewering dat hij dan maar optrad als een soort *"bodyguard"*, zonder dat hij evenwel een opleiding of militaire training had gekregen, is daarnaast moeilijk in overeenstemming te brengen met de stukken die hij bij zijn aanvullende nota voegde en waaruit moet blijken dat hij zelf lid was van de Afghaanse lokale politie. Indien verzoeker zelf tot de veiligheids-diensten behoorde, dan kan niet worden aangenomen dat hij zich nog kon vrijmaken om ook als *"bodyguard"* van zijn vader op te treden. Indien effectief zou zijn beslist dat de bescherming van verzoekers vader niet prioritair was en hiervoor geen personeel kon worden vrijgemaakt – wat verzoeker in zijn verzoekschrift stelt –, kan ook niet worden aangenomen dat verzoeker, als lid van een veiligheidsdienst, deze taak op zich mocht nemen.

Daar verzoeker stelt analfabeet te zijn is het ook ongeloofwaardig dat hij zelf enige rol kon spelen bij het verrichten van administratieve handelingen met het oog op de werving en selectie van personen voor de veiligheidsdiensten of voor acties tegen de taliban. Verzoeker stelt dat zijn taak er slechts in bestond documenten in ontvangst te nemen, maar gaat er hiermee aan voorbij dat, indien dit zo zou zijn, er geen echte reden was om zijn (meer prioritaire) rol als beschermer van zijn vader niet op te nemen. Documenten in ontvangst nemen kan ook door andere personen en op andere tijdstippen gebeuren. De vermelding in de waarschuwingsbrief dat hij samen met zijn vader (*"jullie"*) brieven zou opstellen kan, aangezien verzoeker, volgens zijn verklaringen, niet kan lezen of schrijven slechts als een bijkomend bewijs worden gezien van het feit dat weinig waarde moet worden gehecht aan deze brief en de inhoud ervan de realiteit niet correct weergeeft.

Bij zijn aanvullende nota heeft verzoeker ook nog een kopie van een attest gevoegd waaruit moet blijken dat zijn vader de toelating had om, voor zijn persoonlijke veiligheid, een Kalasjnikov te gebruiken. In dit attest staat ook vermeld dat verzoekers vader lid is van een raad van tien personen die moet zorgen voor een opstand. Aan een kopie van een document kan, zoals reeds gesteld, weinig bewijswaarde worden toegekend. Op voormeld attest staat daarenboven uitdrukkelijk vermeld: *"de kopie van deze brief is ongeldig"*. Verzoeker heeft daarenboven nooit aangegeven dat zijn vader deel uitmaakte van enige raad. Er mocht nochtans worden verwacht dat hij dit zou weten, aangezien hij stelt dat hij zijn vader als *"bodyguard"* vergezelde en hij wist dat er werd vergaderd over een opstand (cf. gehoorverslag CGVS van 11 april 2023, blz. 11). Verzoeker gaf ook aan dat de andere maliks zich eerder afzijdig hielden uit angst voor represailles en zijn vader daarom specifiek werd gevisieerd. Dit is moeilijk verenigbaar met de vermelding in voormeld attest dat er een raad zou bestaan die een opstand tegen de taliban voorbereidde. Het is niet aannemelijk dat er geen andere maliks van een dergelijke raad deel zouden uitmaken. Verzoeker, die werd gevraagd naar de veiligheidsmaatregelen die zijn vader nam, heeft ook nooit vermeld dat deze laatste – volgens de foto's een frêle oude man – ter bescherming een Kalasjnikov bij zich droeg. Op geen van de foto's staat verzoekers vader ook met een Kalasjnikov afgebeeld. Het is ook niet geloofwaardig dat een overheidsfunctionaris een attest zou opstellen waarin sprake is van een opstand tegen de taliban, aangezien het woord opstand in regel worden gebruikt om een actie tegen het gevestigde gezag aan te geven. Dit attest is duidelijk specifiek opgesteld om een door verzoeker nagestreefd doel – de erkenning als vluchteling – te realiseren en er kan geen bewijswaarde aan worden toegekend.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat er geen enkel bewijsstuk werd aangebracht waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoekers bewering, dat zijn vader, om welke reden en door wie ook, zou zijn ontvoerd, enige grond heeft. Zijn verdere uiteenzetting dat de ontvoering door de taliban overdag kon gebeuren omdat zijn vader zich dicht tegen een plaats waar de taliban zich schuilhielden bevond, bouwt verder op iets wat niet

is aangetoond en is dus irrelevant. Het is ook niet aanneembaar dat verzoekers vader net de dag dat hij naar een plek ging waar hij een risico liep besloot om zich niet te laten vergezellen door zijn oudste zoon, die blijkens de voorgelegde foto's met zware wapens kon omgaan. Hierbij moet bovendien ook nog worden geduid dat verzoekers betoog dat hij, nadat zijn vader werd ontvoerd, zonder meer dadelijk op de vlucht sloeg niet echt een normale reactie is voor een zoon die stelt als beveiliging te hebben opgetreden en lid te zijn geweest van een politiekorps.

Verzoekers betoog en de in de procedure voor de Raad bijkomend aangevoerde stukken laten niet toe te besluiten dat verweerder onterecht zou hebben geconcludeerd dat het niet geloofwaardig is dat zijn vader door de taliban werd gevisieerd en hij hierdoor ook gevaar loopt. Zijn stelling dat hij allerhande antwoorden heeft verstrekt, die volgens hem correct, coherent, eensluidend en aannemelijk zijn – een visie waarin de Raad hem niet kan volgen – leidt niet tot een ander besluit.

Het gegeven dat verweerder op grond van concrete vaststellingen en een uitgewerkte argumentatie besloot dat verzoekers verhaal ongeloofwaardig is, laat niet toe te oordelen dat selectief tewerk werd gegaan.

In zoverre verzoeker lijkt te willen aanvoeren dat traumatische ervaringen aan de basis kunnen liggen van psychische stoornissen en *“een vertekende beleving van de werkelijkheid”* moet worden gesteld dat geenszins blijkt dat verzoeker een dergelijke ervaring had. In dit verband moet tevens worden toegelicht dat geen groot gewicht kan worden gegeven aan de verslagen van een psychologe die verzoeker aanbrengt. Uit deze verslagen blijkt immers enkel dat deze psychologe slaafs heeft genoteerd wat verzoeker meedeelde en hieruit conclusies heeft getrokken. Aangezien er geen enkel bewijs is dat de gebeurtenissen die verzoeker aanvoert zich werkelijk hebben voorgedaan zijn de conclusies die de psychologe hieruit deduceert niet overtuigend. Er liggen ook geen medische attesten voor waaruit zou kunnen worden afgeleid dat, op grond van objectieve gegevens, bij verzoeker een psychische stoornis werd vastgesteld die onterecht niet in aanmerking werd genomen. Er liggen zeker geen stukken voor waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker, omwille van enige aandoening of omdat hij overmand was door emoties, niet bij machte zou zijn geweest om zijn relaas op een deugdelijke wijze uiteen te zetten.

Verweerder kan worden bijgetreden in zijn conclusie dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is en dat de door hem aangebrachte documenten niet toelaten anders te oordelen.

Bijkomend stelt verzoeker nog dat hij ondertussen niet meer kan terugkeren naar Afghanistan, omdat hij vreest dat hij door de taliban, na zijn verblijf in Europa, als een ongelovige of als verwesterd zal worden gepercipieerd. Hij verwijst in dit verband naar de duur van zijn verblijf in Europa en naar het feit dat hij werkte en deelnam aan een job- en taalcoaching in België.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI Focus Afghanistan, december 2023, blz. 99; EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44-46).

Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat verzoeker, die aangaf het grootste deel van zijn leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België heeft verbleven.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij er Koranlessen volgde, dat hij een soennitische moslim is, dat hij tal van familieleden in zijn land van herkomst heeft, dat hij Pashtu spreekt, dat hij afkomstig is uit een dorp waarin de taliban, reeds voor zijn vertrek, invloed hadden, waardoor hij vertrouwd is met hun normen en regels, en dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – Afghanistan verliet en dus niet zo maar kan worden aangenomen dat wanneer hij zich opnieuw in dat land zou vestigen hij zal opvallen of er automatisch als een *“afvallige”* zal worden beschouwd. Er blijkt ook geenszins dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt of dat hij in Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd. Uit de aan de Raad voorgelegde verslagen blijkt dat vele personen, na de machtsovername door de taliban, naar Afghanistan terugkeren (cf. EUAA *“Afghanistan Country Focus”*, november 2024, blz. 44) en kan niet worden afgeleid dat Afghaanse onderdanen, met een profiel zoals dat van verzoeker, er problemen ondervinden.

Verzoeker maakt met zijn toelichtingen geenszins aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf in België, zijn tewerkstelling, de appreciatie die hij krijgt van zijn werkgever en het feit dat hij een job- en taalcoaching volgde, en hieromtrent stukken aan te brengen, toont verzoeker niet aan dat hij

bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Er kan zelfs niet worden vastgesteld dat de taliban of de lokale gemeenschap op de hoogte zouden zijn van wat hij in België heeft gedaan. Hij toont met zijn verwijzing naar de duur van zijn verblijf en de wijze waarop hij zijn tijd besteedde in België evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt, dat verweerder artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur heeft miskend of dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

4.2.3. In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

De Raad dient te duiden dat, mede gelet op voorgaande vaststellingen, verzoekers asielrelaas en zijn verwijzing naar de duur van zijn verblijf en zijn activiteiten in België op zich niet toelaten te besluiten dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij in Afghanistan een risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont ook niet aan dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Daarnaast merkt de Raad op dat niet kan worden besloten dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker gaf immers aan afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en uit de informatie waarover de Raad heden beschikt blijkt weliswaar dat er in deze provincie nog sprake is van geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country Guidance: Afghanistan januari 2023, blz. 34 en EUAA Afghanistan - Country Focus, november 2024, blz. 52 - 61). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers toelichting dat de NAVO-troepen Afghanistan hebben verlaten en dat de veiligheids-situatie in het land volatiel blijft wijzigt hier niets aan. Tevens kan nog worden geduoid dat de UNAMA in juni 2023 nog een duidelijk verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sedert de machtsovername door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 augustus 2021 – 30 mei 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 31 - 35; EUAA Country Guidance: Afghanistan, mei 2024, blz 110 - 115). Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te

nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermings-status, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend vijfen-twintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK

